

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

23 octombrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 30 noiembrie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 aprilie 2019, declarate de avocatul Dorin Asandei și de condamnatul

Cristescu Serghei XXXXXX.

	<i>Termenul de examinare,</i>
<i>instanța de fond:</i>	<i>01.08.2018 – 30.11.2018,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>10.01.2019 – 03.04.2019,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>08.08.2019 – 23.10.2019.</i>

Asupra recursurilor menționate, Colegiul penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău din 30 noiembrie 2018, a fost respinsă cererea de revizuire a procesului penal depusă de condamnatul Cristescu Serghei, ca fiind inadmisibilă.

2. Instanța de fond a constatat că prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău din 11.11.2004 și hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție din 14.06.2010, Cristescu S. a fost condamnat în baza art. 145 alin. (2) lit. j) Cod penal la 20 ani închisoare și în baza art. 27, 145 alin. (2) lit. g), e), h) Cod penal la 15 ani închisoare.

Potrivit art. 84 Cod penal, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 25 de ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis, începând din 14.06.2010, deducându-se durata aflării în arestare preventivă și pedeapsa executată, de la 28.06.2004 până la 14.06.2010.

Condamnatul solicită revizuirea cauzei penale în temeiul prevederilor art. 458 alin. (3) pct. 3), 4) Cod de procedură penală, deoarece *au fost admise mai multe încălcări la faza de urmărire penală și în cadrul examinării cauzei în instanța de judecată.*

Prin ordonanța procurorului în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul Ciocana din 06.07.2018 s-a refuzat în deschiderea procedurii de revizuire a procesului penal din lipsa temeiurilor legale prevăzute la art. 458 alin. (3) Cod de procedură penală.

Astfel, potrivit art. 458 alin. (3), pct. 1), 2), 3), 4) Cod de procedură penală, revizuirea poate fi cerută în cazurile în care s-a constatat, prin sentință penală irevocabilă, comiterea unei infracțiuni în timpul urmăririi penale sau în legătură cu judecarea cauzei; s-au stabilit alte circumstanțe de care instanța nu a avut cunoștință la emiterea hotărârii și care, independent sau împreună cu circumstanțele stabilite anterior, dovedesc că cel condamnat este nevinovat ori a săvârșit o infracțiune mai puțin gravă sau mai gravă decât cea pentru care a fost condamnat sau dovedesc că cel achitat sau persoana cu privire la care s-a dispus încetarea procesului penal este vinovat/vinovată; două sau mai multe hotărâri judecătorești irevocabile nu se pot concilia; Curtea Constituțională a recunoscut drept neconstituțională prevederea legii aplicată în cauza respectivă.

Ori, în susținerea cererii de revizuire, condamnatul și apărătorii săi au invocat aceleași temeiuri pentru recursul în anulare prevăzute de art. 453 Cod de procedură penală, adică în scopul reparării pretinselor erori de drept comise la judecarea cauzei, sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente care ar fi afectat hotărârea atacată, dar nici unul din revizuenți nu a arătat care este temeiul de revizuire a sentinței din 11.11.2014, prevăzut de art. 458 alin. (3) Cod de procedură penală.

Totodată, la cererea de revizuire nu a fost anexată o hotărâre judecătorească irevocabilă de constatare a faptului comiterii unei infracțiuni în timpul urmăririi penale sau în legătură cu judecarea cauzei, din contra, procurorul a adoptat o ordonanță de deschidere a procedurii de revizuire și efectuând cercetarea circumstanțelor descrise de avocat precum că ar fi fost admise încălcări în cursul urmăririi penale și/sau că martorii ar fi mințit, a constatat prin ordonanța din 06.07.2018 că lipsesc temeiuri legale pentru deschiderea procedurii de revizuire, prevăzute de art. 458 alin. (3) Cod de procedură penală.

La fel, în cererea de revizuire nu au fost indicate, iar în ședința de judecată nu au fost stabilite circumstanțe de care instanța nu a avut cunoștință la emiterea hotărârii și care, independent sau împreună cu circumstanțele stabilite anterior, dovedesc că cel condamnat ar fi nevinovat, or, este cel puțin incorect ca apărarea să invoce că actul de pornire a urmăririi penale este o probă care a fost pusă la baza condamnării lui Cristescu S. și că în actul de pornire a urmăririi penale nu se indică despre incendierea copilului de către tatăl acestuia. Incorectitudinea acestei afirmații se combate chiar prin ordonanța de punere sub învinuire a lui Cristescu S. pe ambele capete de învinuire, dar și prin faptul că actul de pornire a urmăririi penale nu trebuie

să fie identic cu ordonanța de punere sub învinuire, deoarece nu se cunoaște dacă pe parcursul urmăririi penale se vor confirma circumstanțele în baza cărora a fost pornită urmărirea penală. Iar, fiindcă apărarea repetă aceleași argumente pe parcursul a 15 ani de când contestă sentința, se atestă că intenția condamnatului de omor al fiului a fost dovedită pe deplin la examinarea cauzei în fond.

Realizarea intenției lui Cristescu S. de a-și omorî fiul în vârstă de cinci ani a fost consumată în momentul când mama cu fiul dormeau într-un pat, iar tatăl/soțul victimei i-a stropit pe ambii cu benzină, apoi i-a incendiat, iar atunci când mama copilului trezindu-se din somn a luat fiul în brațe, încercând să iasă din casa cuprinsă de flăcări Cristescu S. a stat în pragul casei și nu a lăsat femeia și/sau copilul să iasă din casă, totodată pe vecinii care au venit în ajutor îi alunga cu toporul să nu se apropie de pragul casei unde ardeau soția cu fiul în brațe. Astfel, comportamentul lui Cristescu S. până și după comiterea crimei arată că el și-a realizat scopul de a-i omorî pe ambii, pe soție și copil, iar dacă mama și-a acoperit copilul de flăcări până consătenii i-au smuls lui Cristescu S. din mâini toporul și l-au imobilizat pentru a scoate victimele din flăcări, astfel, salvând copilul, viața acestui copil că nu se datorează tatălui copilului care cere achitare pe episodul tentativei de omor al fiului.

Pe lângă aceasta, nu au fost administrate două sau mai multe hotărâri judecătorești irevocabile care nu se pot concilia, iar Curtea Constituțională nu a recunoscut drept neconstituțională prevederea legii aplicată în cauza penală respectivă, situație care duce la respingerea cererii de revizuire.

Revizuentul își argumentează poziția în vederea admiterii cererii prin prisma faptului că instanțele de judecată care au examinat cauza anterior nu au dat o apreciere corectă probelor, însă critica adusă aprecierii probelor de către instanțele de judecată ce au examinat fondul cauzei, nu însumează prevederile art. 458 alin. (3) pct. 3) Cod de procedură penală.

Totodată, unul dintre aspectele fundamentale ale preeminenței dreptului este principiul securității raporturilor juridice care intervine când instanțele judecătorești dau o apreciere finală unei chestiuni, constatarea lor să nu mai poată fi pusă în discuție (*cauza Brumărescu c. României, [GC], nr. 28342/95, §61, ECHR 1999-VII, și cauza Roșca c. Moldovei, nr. 6267/02, § 24, 22 martie 2005*). Or, securitatea raporturilor juridice presupune respectarea principiului caracterului irevocabil al hotărârilor judecătorești. Acest principiu cere ca nici o parte să nu aibă dreptul să solicite revizuirea unei hotărâri irevocabile și obligatorii doar cu scopul de a obține o examinare și o nouă determinare a cauzei, ori, din cele expuse supra se dovedește incontestabil faptul că apărarea are scopul de a obține o reexaminare a cauzei. Așadar, revizuirea trebuie exercitată pentru a corecta erorile judiciare și omisiunile justiției, dar nu pentru a efectua o nouă examinare.

3. Avocatul Dorin Asandei și condamnatul au declarat apeluri, solicitând casarea sentinței, anularea ordonanței de refuz în deschiderea procedurii de revizuire din 06.07.2018 și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie admisă cererea de revizuire a procesului penal.

Apelanții au invocat că la 24.07.2018 și la 27.07.2018 condamnatul a înaintat cerere de revizuire a sentinței din 11.11.2004, în care a indicat că în dosarul său au fost admise multe încălcări la faza de urmărire penală și la examinarea cauzei în

instanța de judecată, avocatul identificând și anexând la dosar toate greșelile admise la examinarea cauzei în anul 2004, instanța de judecată fiind influențată de declarațiile eronate ale martorilor, cererea de revizuire fiind întemeiată pe prevederile art. 458 alin. (3) pct. 3), 4) Cod de procedură penală.

În ședința de judecată, condamnatul și apărătorii săi au susținut cererea depusă, suplimentar invocând că hotărârile definitive prin care Cristescu S. a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 27, 145 alin. (2) lit. g), e), j) Cod penal sunt contrare legii în aspect procedural și material, lipsind probele necesare care ar demonstra că a avut loc o asemenea infracțiune, deoarece lipsește componența infracțiunii prevăzute de art. 52 Cod penal.

Astfel, sentința din 30.11.2018 și ordonanța de refuz în deschiderea procedurii de revizuire din 06.07.2018 sunt ilegale și neîntemeiate, urmând a fi casate deoarece procedurile care au dus la condamnarea și pedepsirea lui Cristescu S. au fost nedrepte și arbitrare, iar instanța de recurs a condamnat inculpatul fără examinarea directă a probelor și bazându-se doar pe materialele dosarului, examinate de instanțele ierarhic inferioare, acceptând probe obținute cu încălcarea procedurii interne.

Motivele de bază ale apelului declarat constituie multitudinea de erori de drept omise la rejudecările precedente, care nu au fost soluționate în strictă conformitate cu dispozițiile și prevederile legii penale.

Ori, în cazul în care o persoană a fost condamnată printr-o procedură în care s-au încălcat cerințele art. 6 din CEDO, rejudecarea sau redeschiderea cazului, dacă este solicitat, reprezintă, în principiu, un mod adecvat de a corecta o încălcare.

În drept, recursurile sunt întemeiate pe art. 437-435, 448, 449, 458-465 Cod de procedură penală, art. 6 CEDO, art. 4 din protocolul 7 la CEDO.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 aprilie 2019, apelurile au fost respinse.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei și just a ajuns la concluzia de a respinge cererea de revizuire.

Potrivit art. 458 alin. (3), pct. 3), 4) Cod de procedură penală, revizuirea procesului penal se admite când două sau mai multe hotărâri judecătorești irevocabile nu se pot concilia, Curtea Constituțională a recunoscut drept neconstituțională prevederea legii aplicată în cauza respectivă.

Drept motiv de revizuire este invocată analiza aceluiași probe și neajunsurile admise la examinarea cauzei la urmărirea penală și cercetarea judecătorească. Însă, aceste circumstanțele erau cunoscute instanței de judecată la momentul examinării învinuirii aduse și nu sunt noi, iar solicitarea reevaluării probelor examinate, nu poate constitui temei pentru admiterea revizuirii.

Totodată, instanța de fond corect a analizat materialele cauzei penale de condamnare a lui Cristescu S. în comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 145 alin. (2) lit. j) și art. 27, 145 alin. (2) lit. g), e), j) Cod penal, constatând că în argumentele invocate în cererea de revizuire se atestă inexistența motivelor de drept care ar permite o nouă judecată, căci finalitatea revizuirii constă în înlăturarea erorii juridice, iar funcția procesuală a instanței se concentrează în înlesnirea descoperirii adunării și deducerii în fața justiției a unui material probator cu totul inedit sau cel puțin

necunoscut instanței, care să permită cunoașterea erorii juridice și lichidarea ei. Deci, se atestă lipsa condițiilor necesare a fi întrunite în vederea redeschiderii procedurilor judiciare în temeiurile invocate, ce justifică concluzia privind respingerea cererii înaintate.

Procedura de revizuire prevăzută de art. 458-462 Cod de procedură penală servește scopului înlăturării lacunelor și omisiunilor justiției, care urmează a fi aplicate într-o manieră compatibilă cu prevederile art. 6§1 din CEDO, fiind respectat principiul securității raporturilor juridice, care semnifică, potrivit jurisprudenței CtEDO, între altele, că o soluție definitivă a oricărui litigiu nu urmează a fi rediscutată. Excepție de la acest principiu poate fi doar cazul când reexaminarea este necesară în virtutea circumstanțelor fundamentale și obligatorii (*cauza Brumărescu c. României, hotărârea CtEDO din 28 octombrie 1999*).

La fel, potrivit jurisprudenței CtEDO, dreptul la judecarea într-un mod echitabil de către o instanță, după cum este garantat de art. 6§1 din CEDO, trebuie interpretat în lumina Preambulului Convenției, care, în partea sa relevantă, declară preeminența dreptului o parte a moștenirii comune a Statelor Contractante. Unul din aspectele fundamentale ale preeminenței dreptului este principiul securității raporturilor juridice, care cere, printre altele, ca atunci când instanțele judecătorești dau o apreciere finală unei chestiuni, constatarea lor să nu mai poată fi pusă în discuție (*cauza Roșca v. Moldova, nr. 6267/02, § 24, 22 martie 2005*). Securitatea raporturilor juridice presupune respectarea principiului *res judicata* (*Brumărescu v. România, § 62*), adică principiul caracterului irevocabil al hotărârilor judecătorești. Acest principiu cere ca nici o parte să nu aibă dreptul să solicite revizuirea unei hotărâri irevocabile și obligatorii doar cu scopul de a obține o reexaminare și o nouă determinare a cauzei. Competența instanțelor ierarhic superioare de revizuire trebuie exercitată pentru a corecta erorile judiciare și omisiunile justiției, dar nu pentru a efectua o nouă examinare. Revizuirea nu trebuie considerată un apel camuflat, iar simpla existență a două opinii diferite cu privire la aceeași chestiune nu este un temei de reexaminare. O derogare de la acest principiu este justificată doar atunci când este necesară, datorită unor circumstanțe esențiale și convingătoare.

5. Avocatul Dorin Asandei a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, anularea ordonanței de refuz în deschiderea procedurii de revizuire din 06.07.2018 și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie admisă cererea de revizuire a procesului penal în privința condamnatului Cristescu S.

Recurentul a indicat că la 24.07.2018 și la 27.07.2018 condamnatul a înaintat cerere de revizuire a sentinței din 11.11.2004, în care a indicat că în dosarul său au fost admise multe încălcări la faza de urmărire penală și la examinarea cauzei în instanța de judecată, avocatul identificând și anexând la dosar toate greșelile admise la examinarea cauzei în anul 2004, instanța de judecată fiind influențată de declarațiile eronate a martorilor, cererea de revizuire fiind întemeiată pe prevederile art. 458 alin. (3) pct. 3), 4) Cod de procedură penală.

În ședința de judecată, condamnatul și apărătorii săi au susținut cererea depusă, suplimentar invocând că hotărârile definitive prin care Cristescu S. a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 27,145 alin. (2) lit. g), e), j) Cod penal sunt contrare legii în aspect procedural și material, lipsind probele necesare

care ar demonstra că a avut loc o asemenea infracțiune, deoarece lipsește componența infracțiunii prevăzute de art. 52 Cod penal.

Astfel, sentința din 30.11.2018 și ordonanța de refuz în deschiderea procedurii de revizuire din 06.07.2018 sunt ilegale și neîntemeiate, urmând a fi casate deoarece procedurile care au dus la condamnarea și pedepsirea lui Cristescu S. au fost nedrepte și arbitrare, iar instanța de recurs a condamnat inculpatul fără examinarea directă a probelor și bazându-se doar pe materialele dosarului, examinate de instanțele ierarhic inferioare, acceptând probe obținute cu încălcarea procedurii interne.

Motivele de bază ale apelului declarat constituie multitudinea de erori de drept omise la rejudecările precedente, care nu au fost soluționate în strictă conformitate cu dispozițiile și prevederile legii penale.

Totodată, ordonanța de punere sub învinuire din 08.10.2004 pe art. 27, 145 alin. (2) lit. a), b), d), h) Cod penal urma a fi anulată, fiind emisă cu încălcări esențiale, condamnatului fiindu-i încălcate drepturile și interesele.

Ori, în cazul în care o persoană a fost condamnată printr-o procedură în care s-au încălcat cerințele art. 6 din CEDO, rejudecare sau redeschidere a cazului, dacă este solicitat, reprezintă, în principiu, un mod adecvat de a corecta o încălcare.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 pct. 6), 8) Cod de procedură penală.

5.1. A declarat recurs ordinar și condamnatul, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, anularea ordonanței de refuz în deschiderea procedurii de revizuire din 06.07.2018 și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie admisă cererea de revizuire a procesului penal.

Recurentul a invocat că la 24.07.2018 și la 27.07.2018, a înaintat cerere de revizuire a sentinței din 11.11.2004, în care a indicat că în dosarul său au fost admise multe încălcări la faza de urmărire penală și la examinarea cauzei în instanța de judecată, avocatul identificând și anexând la dosar toate greșelile admise la examinarea cauzei în anul 2004, instanța de judecată fiind influențată de declarațiile eronate a martorilor, cererea de revizuire fiind întemeiată pe prevederile art. 458 alin. (3) pct. 3), 4) Cod de procedură penală.

În ședința de judecată, condamnatul și apărătorii săi au susținut cererea depusă, suplimentar invocând că hotărârile definitive prin care Cristescu S. a fost recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 27,145 alin. (2) lit. g), e), j) Cod penal sunt contrare legii în aspect procedural și material, lipsind probele necesare care ar demonstra că a avut loc o asemenea infracțiune, deoarece lipsește componența infracțiunii prevăzute de art. 52 Cod penal.

Astfel, sentința din 30.11.2018 și ordonanța de refuz în deschiderea procedurii de revizuire din 06.07.2018 sunt ilegale și neîntemeiate, urmând a fi casate deoarece procedurile care au dus la condamnarea și pedepsirea lui Cristescu S. au fost nedrepte și arbitrare, iar instanța de recurs a condamnat inculpatul fără examinarea directă a probelor și bazându-se doar pe materialele dosarului, examinate de instanțele ierarhic inferioare, acceptând probe obținute cu încălcarea procedurii interne.

Motivele de bază ale apelului declarat constituie multitudinea de erori de drept omise la rejudecările precedente, care nu au fost soluționate în strictă conformitate cu dispozițiile și prevederile legii penale.

Totodată, ordonanța de punere sub învinuire din 08.10.2004 pe art. 27, 145 alin. (2) lit. a), b), d), h) Cod penal urma a fi anulată, fiind emisă cu încălcări esențiale, condamnatului fiindu-i încălcate drepturile și interesele.

Ori, în cazul în care o persoană a fost condamnată printr-o procedură în care s-au încălcat cerințele art. 6 din CEDO, rejudecare sau redeschidere a cazului, dacă este solicitat, reprezintă, în principiu, un mod adecvat de a corecta o încălcare.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 pct. 6), 8) Cod de procedură penală.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acestea urmează a fi declarate inadmisibile din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Potrivit art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect, se reține că ambele recursuri sunt fondate în drept pe art. 427, p. 6, 8 Cod de procedură penală, avându-se în vedere, probabil, art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, care prevede, inclusiv, temeiurile de drept - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde (pct. 5., 5.1. din decizie).

Însă, în recursurile respective, în pofida prevederilor enunțate, nu este specificat, în raport cu relevanțele conținute în partea descriptivă a hotărârilor contestate, asupra căror motive concrete din apelurile declarate nu s-ar fi pronunțat instanța de apel, și care ar fi esența erorilor concrete de drept, și a circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța ar fi admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11¹) Cod de procedură penală, care ar fi afectat soluția instanței, că nu au fost întrunite elementele infracțiunii sau că instanța a pronunțat o hotărâre de condamnare pentru o altă faptă decât cea pentru care condamnatul a fost pus sub învinuire, cu excepția cazurilor reîncadrării juridice a acțiunilor lui în baza unei legi mai blânde, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens (pct. 5., 5.1. din decizie).

Circumstanțele enunțate denotă că recursurile nu întrunesc condițiile de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursurile ordinare ale avocatului și condamnatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care le-ar justifica și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurenți.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursurile ordinare, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5., 5.I. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind respingerea cererii de revizuire a procesului penal în privința condamnatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, în special ale art. 458 alin. (3), pct. 3), 4) Cod de procedură penală, că revizuirea procesului penal se admite când două sau mai multe hotărâri judecătorești irevocabile nu se pot concilia, Curtea Constituțională a recunoscut drept neconstituțională prevederea legii aplicată în cauza respectivă – circumstanțe neatestate în speță, instanța de apel pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apeluri în aspectul vizat (*pct. 3., 3.I. din decizie*).

Ori, instanțele just au stabilit că motivele invocate de recurenți în cererea de revizuire și anume, *admiterea mai multor încălcări la faza de urmărire penală și la examinarea cauzei în instanța de judecată* nu se încadrează în temeuriile prevăzute de art. 458 alin. (3), pct. 3), 4) Cod de procedură penală, lipsind condițiile necesare de redeschidere a procedurilor judiciare.

Pe lângă aceasta, recursurile declarate, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5., 5.I. din prezenta decizie, sunt întemeiate doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat circumstanțele cauzei în latura respingerii cererii de revizuire a procesului penal.

Însă, pornind de la relevanțele art. 6 pct. 11¹), 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor, iar judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel,

activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în latura respingerii cererii de revizuire a procesului penal, în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursuri au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5.1. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurenți, că hotărârile contestate conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, și că recursurile ordinare declarate sunt vădit neîntemeiate.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce sunt vădit neîntemeiate, recursurile de pe rol urmează a fi declarate inadmisibile.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de avocatul Dorin Asandei și de condamnatul Cristescu Serghei XXXXX, împotriva sentinței Judecătoriei Chișinău din 30 noiembrie 2018 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 aprilie 2019, pe motiv că sunt vădit neîntemeiate.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 15 noiembrie 2019.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun